

ΜΑΡΙΑΝΙΝΑ ΚΡΙΕΖΗ

Ἡ βασίλισσα τῶν βεγγαλικῶν

ἡ Μαρία

Ἀπὸ μακριὰ ἡ Μαρία ἦτανε σταυρὸς κι ἀπὸ κοντὰ ξύλινη γυναίκα. Τὰ δάχτυλα λιωμένα στὴ βροχὴ κι ἡ χλόη νὰ πρασινίζει τὶς μασχάλες. Μέσα στὴ δεξιὰ μασχάλη τέλειωνε μιὰ χαράμαδα ὅπου τρυπῶνανε σφήκες καὶ σαλιγκάρια. Κι ἀποκεῖ πού ἄλλοτε ἦτανε τὸ πρόσωπο περνοῦσε κάθε μεσημέρι τὸ ἴδιο μυρμηγκι κουβαλώντας ἓνα πελώριο ἄσπρο ψίχουλο. Τ' ἀνεβοκατέβαζε στὸ ἓνα στῆθος τόσερνε στὴν κοιλιὰ καὶ τόκρυβε ἀνάμεσα στὰ πόδια της.

Ἀνάμεσα στὰ πόδια τῆς Μαρίας εἶδανε τὰ παιδιὰ ἓνα βαθὺ τοπίο. Τίποτα δὲ σάλευε. Μόνον ἡ ζέστη κυκλοφοροῦσε μέσα στὶς πέτρες. Ἀκουμποῦσες τὸ χέρι σου κι ἀκουγες τὸ ἓνα κύμα νὰ μπαίνει μέσα στ' ἄλλο καὶ νὰ φουσκώνουνε μαζί. Καὶ κάθε τόσο ἐρχότανε τὸ μεγάλο κύμα. Τάπαιρνε καὶ τὰ δυὸ στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὰ σήκωνε ψηλὰ ψηλὰ μέσα στὴ νύχτα.

Τὴ νύχτα πού ἄλλαζε ἡ Μαρία ὅπως ὅλα τὰ πράγματα ὅταν δὲν τὰ βλέπει κανεὶς. Τὸ κεφάλι της ἔγερνε στὸ πλάι καὶ μιὰ κλωστή ἀπὸ φῶς ἔφεγγε γύρω στὸ λαιμό της. Καὶ τὸ σῶμα της γέμιζε κρότους. Τὸ ξύλο πού ἔτριζε κάθε τόσο σὰν κάποιος νὰ περπατοῦσε μέσα βαθιά. Μιὰ σταγόνα τοῦ ἀπαντοῦσε πέφτοντας ὕστερα δυὸ ζευγαρωμένες. Ἐνα πουλι παραμιλοῦσε στὸν ὕπνο του κι ἓνα κλαδί ἔσπαζε μακριὰ.

Σιγά-σιγά ὄλος ὁ κῆπος γέμιζε κρότους. Τὰ παιδιὰ τοὺς ἀκούγαν ἀπὸ τὰ κρεβάτια τους καὶ τοὺς ἤξεραν μὲ τὰ ὀνόματά τους: Ὁ κρότος Ὁ κι ὁ κρότος Ἴ κι ὁ κρότος Ἀ ἃ ἃ πού ἔρχεται πάντα λίγο πρὶν ἀπὸ τὸν ὕπνο.

**τὸ νεκροταφείον
τῶν πλοίων**

Ξάνθιππος Βύσσιος

Ἔτσι τὰ παιδιά φέρανε τὴ Μαρία στὸ νεκροταφείον τῶν πλοίων. Εἶναι μιὰ πολιτεία τραβηγμένη στὴν ἀκτὴ. Ἄλλα πλοῖα στηριγμένα μὲ ξύλα κι ἄλλα πεσμένα στὸ ἕνα πλάι. Τὰ φανάρια τους τρυπάνε τὴ νύχτα.

Βαθιὰ σὲ κάθε ἀμπάρι ὅλα ἔχουν ἀπομείνει ὅπως τάφησαν οἱ πειρατὲς προτοῦ γυρίσουνε στὴ γῆ.

Ὁ ναυτικὸς χάρτης σχεδιασμένος στὴν πόρτα καὶ μπηγμένα μέσα του τὰ σπαθιά καὶ τὰ μαχαίρια. Ἡ σούπα βράζει ἀκόμα στὴ γωνιά κι ἕνας πάγκος μακρὺς εἶναι στρωμένος μὲ ψητοὺς ἀστακοὺς καὶ κοῦπες γεμάτες στρείδια καὶ φουντούκια. Καὶ στὴ μέση τὸ κερὶ ἀπὸ τὰ γενέθλια πὺ ματαιώθηκαν.

Ἀπὸ τὴν ὀροφὴ κρέμετ' ἕνας σκελετὸς φάλαινας ὀλόκληρος καὶ σημαιοστολισμένος. Ὅταν ἀνοίγεις τὸ φινιστρίνι ὁ ἄνεμος περνάει μέσ' ἀπὸ τὰ κόκαλα κι ὁ σκελετὸς ἀρχίζει νὰ στριφογυρνάει σὰν κάτι παλιὲς λατέρνες γεμάτες μουσική.

Τότε ἀνοίγουν ἕνα - ἕνα μόνον τους τὰ κρυφὰ ντουλάπια. Εἶναι γεμάτα πολὺτιμα πράγματα: πυξίδες καὶ τράπουλες μπουκάλια μὲ λάδι ἀρωματικὸ καὶ καύκαλα θαλασσινῶν ἀλόγων. Καὶ γράμματα χιλιάδες γράμματα πὺ μυρίζουνε βιολέτα.

Ἀνάμεσά τους βρῆκανε τὰ παιδιά μερικὲς ὀθάλ φωτογραφίες. Οἱ περισσότερες εἶναι θολὲς ἀπὸ τὴν ὀμίχλη ἐκείνη πὺ ἔχουν πάντα οἱ φωτογραφίες τῶν νεκρῶν. Εἶναι οἱ μικρὲς ἀραβωνιαστικὲς τῶν ναυτικῶν μὲ τὰ καλά τους. Ὅλες τους παχουλὲς καὶ κατάπληκτες. Στέκουνε μπροστὰ στὸ μπουφὲ μὲ τὸ γάτο στὴν ἀγκαλιά καὶ τὰ χέρια φορτωμένα βραχιόλια. Ἄλλες πάλι στὴν αὐλὴ στὴν προκυμαία στὸ γιορτινὸ τραπέζι. ἔχουνε μαλλιά ἔλο δαχτυλίδια καὶ τὸ στόμα δεμένο σὲ φιογκάκι. Πίσω ἀπὸ τὴν κάθε φωτογραφία λίγα λόγια παντινῆς ἀγάπης κι ἕνα ὄνομα: Σοφία Μαρσούλα Φωτεινή.

Τὰ παιδιά τίς κρεμάσανε μὲ σερπαντίνες γύρω στὰ ξύλινα χωρίσματα πὺ γέρνουν. Καὶ κάτω ἀπὸ τὴν κάθε μιὰ κάρφωσαν ἕνα τεράστιον ἀστερία πὺ σιγοκαίει σὰν καντήλι.

τὸ ρόδι

—Κάτι λείπει ἀκόμα εἶπε ἡ Μαρία.

Καὶ τὰ παιδιὰ σκορπίσανε νὰ ψάξουνε παντοῦ. Τινάζανε πανιά κι ἀναποδογυρίσανε κιβώτια. Πασπατέψανε στὰ τυφλὰ τὶς σκοτεινὲς γωνιές. Ἀδειάσανε σωροὺς ἀπὸ σκουπίδια. Μετακινήσανε σκοινιά καὶ σίδερα. Καὶ ξαφνικὰ τὸ πῶ μικρὸ παιδί πού δὲν εἶχε κανέναν ἀπὸ τοὺς γονεῖς του ἔδειξε τὸ ψηλότερο κατάρτι καὶ ρώτησε :

—Τί γυαλίζει ἐκεπάνω;

Τότε ὁ φίλος του γδύθηκε κι ἄρχισε νὰ σκαρφαλώνει. Σιγὰ -σιγὰ ὅλα τὰ παιδιὰ στριμωχτήκαν ἓνα γύρο. Κανένα δὲ μίλησε. Μερικὰ ρουφούσανε τὴ μύτη τους κι ἔν' ἄλλο μὲ τὸ δάχτυλο μεγάλωνε μιὰ τρύπα στὴ φανέλα του.

Τὸ παιδί ἔφτασε στὴν κορυφή καὶ ξανάρχισε νὰ κατεβαίνει. Γλιστροῦσε πιασμένο μὲ τ' ἀριστερό του χέρι καὶ μὲ τὸ δεξὶ βαστώντας κάτι σφιχτὰ στὴν ἀγκαλιά του. Κι ἄμα πάτησε κάτω πρόσφερε στὴ Μαρία ἓνα γιγάντιο ρόδι πού ἔσταζε νερό. Ἡ Μαρία τὸ σήκωσε ψηλὰ γύρισε κατὰ τὴν ἀνατολὴ καὶ τόσπασε πάνω στὴν ἄγκυρα.

Τὸ φλούδι σκίστηκε στὰ τέσσερα κι ὅλο τὸ κατάρτιωμα γέμισε πολὺχρωμα γυαλάκια. Πολλὰ κατακυλήσανε στὴ θάλασσα καὶ πολλὰ σφηνώθηκαν ἀνάμεσα στὰ ξύλα. Ὅμως κάθε παιδί πρόλαβε ν' ἀρπάξει κι ἀπὸ ἓνα. Τὸ κρύψανε στὶς χουφτες τους πολὺ προσεκτικὰ ὅπως κρύβεις ἓνα ζουζούνι γιὰ νὰ μὴ σοῦ φύγει. Σταθήκανε λίγο νὰ τὸ συλλογιστοῦνε. Κι ὕστερα μισανοῖζανε τὰ δάχτυλα καὶ σκύψανε νὰ δοῦν.

Ἔτσι τὰ πρόσωπα τῶν παιδιῶν γίνανε κίτρινα ροῦζ ἀσημένια ἐκείνη τὴ νύχτα. Γίνανε μισὰ πράσινα καὶ μισὰ μώβ. Ἄλλων ὁ γύρος ἔπιασε φωτιά. Οἱ φλόγες μία - μία κρεμάστηκαν ἀπ' τὰ χαμηλωμένα βλέφαρα κι ἔμειναν ἀκίνητες. Κι ἄλλα πρόσωπα φέγγανε μ' ἓνα χρῶμα γαλάζιο τόσο πολὺ ἀπαλὸ πού στὸ τέλος κόπηκαν ἀπὸ τὸ μῖχο τους καὶ κυματίζαν σὰ μεγάλες ἀνεμῶνες.

Μαριαντίνα Κοιέζη